

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Αυτά που τελούσαν οι μάρτυρες ήταν χοροί και διασκεδάσεις και πανηγύρια!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος.

Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου: Ομιλία εις τους άγιου Πάντας

“Εγκώμιον εις τους αγίους Πάντας, τους εν όλω τω κόσμω μαρτυρήσαντας”

α'. Από τότε που πανηγυρίσαμε την ιερή εορτή της Πεντηκοστής, ακόμα δεν πέρασαν επτά μέρες και πάλι μας βρήκε μαρτύρων χορός, ή καλύτερα μαρτύρων στρατιά και παράταξη που δεν είναι καθόλου κατώτερη από τη στρατιά των αγγέλων που είδε ο πατριάρχης Ιακώβ, αλλά αντάξια και ίση μ' αυτήν.

Γιατί μάρτυρες και άγγελοι στα ονόματα μόνο ξεχωρίζουν, αλλά στα έργα ενώνονται.

Στον ουρανό κατοικούν οι άγγελοι, αλλά και οι μάρτυρες.

Αγέραςτοι κι' αθάνατοι είναι εκείνοι, αυτή τη χάρη θ' αποκτήσουν και οι μάρτυρες.

Μα πήραν ασώματη φύση εκείνοι; Και τι μ' αυτό; Κι οι μάρτυρες αν κι έχουν σώμα, είναι όμως αθάνατο.

Ο θάνατος του Χριστού στολίζει με την αθανασία τα σώματά τους πιο πολύ κι από την αθανασία.

Ο ουρανός δεν είναι τόσο λαμπρός, στολισμένος με των άστρων τη στρατιά, όσο είναι τα σώματα των μαρτύρων που τα στολίζει η λαμπρή σειρά τα τραύματα.

Ώστε επειδή πέθαναν, γι' αυτό είναι ακόμα πιο σπουδαίοι, κι' έλαβαν τα βραβεία πριν από την αθανασία, στεφανωμένοι από το θάνατό του.

“Τον έκαμες λίγο πιο μικρόν από τους αγγέλους, με δόξα και τιμή τον εστεφάνωσες”, λέει ο Δαβίδ, για τη φύση όλων των ανθρώπων.

Αλλά και το λίγο αυτό το συμπλήρωσε όταν ήρθε στον κόσμο ο Χριστός, σαν καταδίκασε το θάνατο με το θάνατό του.

Μα εγώ δεν το υποστηρίζω τώρα αυτό, αλλά ότι και το ελάττωμα τούτο του θανάτου έγινε προτέρημα, γιατί αν δεν ήταν θνητοί δε θα γίνονταν μάρτυρες. Ώστε αν δεν ήταν ο θάνατος, ούτε το στεφάνι δε θα ήταν.

Αν δεν ήταν το τέλος της ζωής, δε θα ήταν το μαρτύριο.

Αν δεν υπήρχε θάνατος, δε θα μπορούσε να λήη ο Παύλος, “Κάθε μέρα πεθαίνω, μα το καύχημα το δικό σας, που έχω στον Ιησού Χριστό”.

Αν δεν ήταν θάνατος και φθορά, δε θα μπορούσε να λήη ο ίδιος· “Χαίρομαι στα παθήματά μου για σας, και αναπληρώνω τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού στη σάρκα μου”.

Ώστε ας μη ν πονούμε που γίναμε θνητοί, αλλ' ας ευχαριστούμε που με το θάνατο μας ανοίχτηκε του μαρτυρίου το στάδιο, που με τη φθορά λάβαμε αφορμή για βραβεία.

Έτσι έχουμε αιτία γι' αγωνίσματα.

Βλέπεις τη σοφία του Θεού, πως το μεγαλύτερο κακό, την αιτία της συμφοράς μας, αυτά που μας έφερε ο διάβολος, το θάνατο λέω, αυτόν τον άλλαξε σε δόξα και τιμή δική μας, φέρνοντας γι' αυτό τους αθλητές του μαρτυρίου τα βραβεία;

Τι λοιπόν; Να ευχαριστήσωμε το διάβολο για το θάνατο; Μη γένοιτο!

Γιατί δεν είναι το κατόρθωμα από τη δική του θέληση, αλλά το χάρισμα αυτό είναι από του Θεού τη σοφία.

Ο διάβολος έφερε τον θάνατο για να καταστρέψη, να γυρίση τον άνθρωπο στη γη κι' έτσι να του ξεριζώσει κάθε ελπίδα σωτηρίας. Ο Χριστός όμως πήρε το ίδιο

πράγμα και το άλλαξε, και μας ανέβασε πάλι στον ουρανό μ' αυτό.

Ας μη με κατακρίνη λοιπόν κανείς που ωνόμασα χορό και στράτευμα όλους μαζί τους μάρτυρες, δίνοντας δύο αντίθετα ονόματα σ' ένα πράγμα.

Χορός και στράτευμα είναι αντίθετα, αλλά εδώ έγιναν ένα και τα δύο, γιατί βάδισαν προς τα βασανιστήρια μ' ευχαρίστηση σα να χόρευαν, και φανέρωσαν κάθε αντοχή και νίκησαν τους εχθρούς σα να πολεμούσαν.

Αν δης ποιοι ήταν αυτοί που αγωνίστηκαν, θα πης μάχη και πόλεμο και στράτευμα αυτά που έγιναν. Αν όμως εξετάσης τη θέληση των αγωνιστών, θα παραδεχτής ότι αυτά που τελούσαν ήταν χοροί και διασκεδάσεις και πανηγύρια.

Συνεχίζεται...

Απόσπασμα από τον λόγο του αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, "Εγκώμιον εις τους αγίους Πάντας, τους εν όλω τω κόσμω μαρτυρήσαντας", όπως δημοσιεύεται σε μετάφραση στον τόμο "Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα, τόμος Ε', Εγκωμιαστικά Β'", των εκδόσεων ο "Λόγος". Εισαγωγή, κείμενο, μετάφραση, σχόλια Κωνσταντίνος Λουκάκης.